Тобі молюся, сонце, Боже вогнеґронний,
триясно дивна квітко у світах без меж,
ти пелюстки свої — дні круглі, мов корони,
по одному звіваєш і в безодні шлеш.

Вони і світять, і летять без гуку й шуму,
і землю овівають веснами нам знов,
і серцю надихають найтеплішу думу
про невмируще щастя та любов.

І дякувати серце вже повік не втомне
і славою, і похвалою скрізь тобі,
що ні один листок твій круглий не потоне
останній у всесвітній прірві голубій...